
Съблякох вечните надежди.
И като в порив живота си прозрях,
че прелестно не ме обича никой,
дори и такъв в човешкия си грях.
А твърде рано озлобях.
Дори и някога, толкова някога.
Какво вълшебство, странни цветове?
С една жена потеглих надалеко,
за да свия своите криле...
Белотата тайно ме презря,
изгубила се нейде във росата.
И човешкото, що в мен горя,
изпепели и пламъка навеки,
че смелостта ми на деня
потъна в пролетна реса.
...Камбаните отново бият
и някак странно те свистят.
Свисти човешката ми сила,
принизена в моите нозе.
Станах по-нисък от тревата,
от блясъка на пролетни жита.
Очаквах като някога, но вечно
да намеря най-ярката Звезда.